

Origineel: <https://www.transgendertrend.com/childhood-social-transition/>
Gepubliceerd: 27 februari 2022

Een kindertijd is niet omkeerbaar

De sociale transitie van kinderen wordt afgeschilderd als 'vriendelijk' en 'bevestigend'. Maar waar bereiden we een kind op voor als het in de puberteit komt en we het grootste deel van hun kindertijd doen alsof ze van het andere geslacht zijn? Een klinisch psycholoog, met meer dan 15 jaar ervaring in het werken met volwassenen, kinderen en gezinnen, legt uit wat de onvermijdelijke gevolgen zijn.

Een kindertijd is niet omkeerbaar

Toen het de derde keer in een week gebeurde, begon ik me echt af te vragen. De ouders vertelden me over hun tiener, over zijn mentale angst, zelfmoordgedachten en zelfbeschadiging, en dan kwamen ze met iets, zo terloops dat ik bijna dacht dat ik het gemist had, 'Oh, en hij is een transjongen (of meisje), in transitie toen hij (of zij) vijf (of zes of zeven) was, maar dat is allemaal prima'. En daarmee wist ik dat ik gewaarschuwd was. Niets te zien hier.

Ik ben een psycholoog, het is mijn taak te onderzoeken, te zoeken naar betekenis. Ik werk met gezinnen en jonge mensen. Ik probeer te begrijpen waarom mensen zich gedragen en voelen zoals ze doen en dat begrip te delen. Ik stel soms ongemakkelijke vragen, vooral aan ouders, over hoe het gedrag van iedereen in het gezin met elkaar samenhangt en hoe kinderen soms het leed van het hele gezin kunnen tonen. Gewoonlijk ben ik nieuwsgierig naar elke grote verandering in het leven van een kind. Ik zou vragen, hoe is dat gebeurd? Wat was er aan de hand in die tijd? Hoe werd die beslissing genomen?

Maar niet met dit. Ik kan niet echt vragen naar hun genderidentiteit uit angst om als transfoob gezien te worden, en om beschuldigd te worden van het beoefenen van conversietherapie. Het is

de bedoeling dat ik hun trans-identiteit vier, de voorkeur voornaamwoorden gebruik en absoluut geen vragen stel over wat dit zou kunnen betekenen. Ik weet wat er van mij verwacht wordt.

Deze verhalen van deze kinderen begonnen jaren eerder, en ik weet dat omdat ik sommige ervan op Facebook zag gebeuren. Verre Facebook-vrienden zeiden dingen als "We wisten al een tijdje dat deze dag eraan zat te komen. Maar vandaag hebben we de sprong gewaagd. De kapper heeft Joanna's haar geknipt en we hebben haar oude kleren eruit gegooid. We verwelkomen Jozef in ons gezin!" vergezeld van een foto van een stralende vierjarige met kort haar in een Spiderman t-shirt. Zo makkelijk om te doen voor een vierjarige. Knip of laat het haar groeien en niemand zal het verschil zien, en iedereen die zich zorgen maakt krijgt te horen dat het 'volledig omkeerbaar is, het zijn maar kleren en voornaamwoorden! Niemand is medisch bezig met de transitie van kinderen! Stop de morele paniek!'

Dus nu is Joanna Jozef, en ze leven hun kindertijd. Iedereen krijgt te horen dat ze hen 'hij' moeten noemen en ze winkelen in de jongensafdeling van de kledingafdeling van de supermarkt. Ze voetballen en hun moeder post modderige foto's met het opschrift "*Door en door jongen!*", om een stroom van opmerkingen te ontvangen over wat een geweldige ouders ze wel niet zijn en hoeveel geluk Joseph heeft en hoe een echte jongen hij wel niet is. Als Joseph van poppen houdt, met de meisjes omgaat of zelfs graag jurken draagt, doorbreekt hij gewoon genderstereotypen of laat hij zijn gevoelige kant zien. Joseph brengt zijn kindertijd door met elk uur van zijn leven bevestigd te worden als een jongen. Iedereen die bedenkingen heeft zwijgt, omdat hij weet dat hij onmiddellijk geblokkeerd en verstoten zal worden.

Behalve dat Joanna een jongen is met een geheim. Voor de transitie was Joanna een meisje dat soms een jongen wilde zijn, en dat was openlijk, iedereen kon erover praten. Nu wordt Joseph behandeld als een jongen, maar er is iets anders aan hem en veel mensen weten dat niet. Hij weet het, zijn ouders weten het, maar mensen mogen het niet zeggen of vragen wat hij ervan vindt. Als ze dat doen, zijn ze transfoob.

Joseph heeft een keuze en geen van beide opties zijn goed. Of hij doet alsof er niets aan de hand is, ook al ziet hij dat elke dag in het jongenstoilet, of hij raakt steeds meer van streek door het feit dat iedereen hem vertelt dat hij een jongen is, hij leeft in de wereld als een jongen - maar heeft niet echt het lichaam van een jongen. Meestal is dit te veel voor hem om mee om te gaan en dus blokkeert hij het. Hij maakt zich los van zijn lichaam.

Joseph bevindt zich in een heel moeilijke positie. De verschillende feiten in zijn leven kloppen niet. De volwassenen in zijn leven vertellen hem dat hij een jongen is, maar hij kan zien dat hij niet het lichaam van andere jongens heeft. Hij zal vaak volledig weigeren hierover te praten. Dit wordt geïnterpreteerd als een teken van zijn genderdysforie - hij zal niet eens naar zijn genitaliën kijken of ze erkennen. Zijn ouders zeggen dan dat ze er niet over kunnen praten, omdat hij dan zo overstuur raakt.

Soms vertellen zijn ouders hem verhalen over hoe hij, als hij groot is, geopereerd zal worden en een penis zal krijgen, en omdat hij een kind is gelooft hij hen volkomen, en droomt van de dag dat

hij niet langer te maken zal hebben met de dissonantie tussen wat zijn familie en vrienden hem vertellen dat hij is, en het lichaam waarvan hij weet dat hij het heeft. De dissonantie die is ontstaan door zijn sociale transitie.

Sociale transitie is een strategie met een houdbaarheidsdatum. Het is een korte-termijn strategie met lange-termijn gevolgen. Het werkt zo gemakkelijk voor jonge kinderen - voor de puberteit is het voor velen echt onmogelijk om te zien of ze man of vrouw zijn. Het jonge kind dat een transitie ondergaat, wordt door iedereen behandeld als het andere geslacht, en omdat ze klein zijn, geloven ze dat het zo is. Iedereen is gelukkig en de sociale transitie zorgt voor een kortstondige opluchting. Het kind is blij, de ouders zijn blij, we vieren allemaal feest. Maar op lange termijn creëert het een probleem dat niet omkeerbaar is. De puberteit komt eraan, en het kind dat sociaal is getransformeerd, komt in een onmogelijke situatie terecht. Hun hele leven is hun verteld dat ze een jongen ZIJN (en dat iedereen die zegt dat ze dat niet zijn, transfoob is), maar hun lichaam weet anders.

Een kindertijd is niet omkeerbaar. Wat we in onze kindertijd te horen krijgen, is ons hele leven van belang. Het maakt deel uit van hoe we onszelf en onze plaats in de wereld begrijpen. Een kind dat opgroeit en te horen krijgt dat het een jongen is, terwijl het weet dat het een meisje is, zal alleen die ervaring hebben. Ze kunnen niet teruggaan en het opnieuw doen.

Joseph groeit op en gedurende enkele gelukkige jaren zijn er geen duidelijke problemen. Zijn ouders raken sterk betrokken bij de transgemeenschap en voelen zich zeer verbonden en bevestigd in hun beslissing. Joseph houdt van zijn korte haar en voetbalschoenen. Hij is '*één van de bende*'. Dan wordt hij 10 jaar en beginnen zijn borsten te groeien.

Hij heeft de laatste zes jaar te horen gekregen dat hij een jongen is. Hij is in zijn jeugd helemaal niet voorbereid geweest op het feit dat hij biologisch een vrouw is. Geen identificatie met vrouwelijke rolmodellen, geen gesprekken over wat de puberteit voor meisjes betekent. Dat is iets geweest dat ontkend en genegeerd moest worden, of waar helemaal niet over werd gepraat. En nu beginnen zijn borsten te groeien.

Dit is een tedere en kwetsbare tijd voor alle jonge meisjes, maar voor degenen die te horen hebben gekregen dat ze jongens zijn, kan het verwoestend zijn. De sociale transitie heeft voor Joseph gewerkt omdat pre-puberjongens erg lijken op pre-pubermeisjes, maar nu gaat er iets veranderen. Jozefs verdriet wordt intens. Ze haten hun lichaam, ze haten zichzelf, ze kunnen het idee van menstruatie en rondingen niet verdragen. Ze beginnen te praten over zelfbeschadiging, over zichzelf snijden, omdat ze gewoon niet kunnen verdragen hoe sterk hun gevoelens zijn.

Natuurlijk kunnen ze dat niet. Daar zijn ze op ingesteld, al vanaf de dag dat ze trots naar de kapper werden gebracht om een 'jongensknipbeurt' te krijgen. Sociale transitie werkt zo goed op de korte termijn, maar op de lange termijn is er geen enkele manier om erger leed te veroorzaken. Want een kindertijd is niet omkeerbaar, en dit kind heeft het doorgebracht met te horen dat hij van het andere geslacht is. De tijd die ze hadden kunnen krijgen om aan hun biologische realiteit te wennen, hebben ze besteed aan het verbergen ervan. Ze hadden kunnen leren dat ze zich kunnen

uitdrukken op elke manier die ze maar willen, of ze nu vrouwelijk of mannelijk zijn - maar in plaats daarvan hebben ze geleerd om de biologische realiteit van hun lichaam te ontkennen.

Nu wordt de onrust die Joseph voelt natuurlijk gezien als genderdysforie die weer de kop opsteekt. We hadden gelijk", zeggen de ouders tegen elkaar, "*kijk eens hoe overstuur hij is over de puberteit, stel je voor dat we hier de afgelopen zes jaar mee bezig waren geweest*". Nu beginnen de zelfmoordgedachten, want het kind wordt geconfronteerd met een ongelooflijke realiteit - het kan niet zomaar als jongen behandeld blijven worden, terwijl het het lichaam van een meisje heeft. Hun ouders kunnen niet langer alles in orde maken. Natuurlijk zijn ze van streek. Natuurlijk voelen ze een intens leed. Natuurlijk zijn ze wanhopig op zoek naar puberteitsblokkers. Ze willen terug naar hoe het was. Er is hen een leugen verkocht en dat geldt voor iedereen om hen heen ook.

Wat is het alternatief? Ouders vertellen me dat hun kind onvermurwbaar was, er was gewoon geen andere keuze. Ze moesten een transitie maken, anders ... wat?

Het is een verklaring die onze generatie heeft gevonden voor kinderen die stereotypen trotseren. Het kind gedraagt zich op een bepaalde manier en volwassenen zeggen 'trans' en handelen ernaar. Volwassenen voelen zich opgelucht omdat ze het gevoel hebben dat ze de oplossing hebben gevonden - en ze zijn bang voor wat er met hun kind zou kunnen gebeuren als het ouder wordt, omdat hen is verteld dat de gevolgen van het weigeren van een transitie van een kind rampzalig is. Meestal zelfmoord.

Daar is echt weinig bewijs voor.

Voor zover ik weet, is er geen onderzoek gedaan naar de resultaten van kinderen die worden gesteund om zich uit te drukken zoals zij dat willen, maar die nog steeds worden aangeduid met hun biologische geslacht. Op mijn basisschool hadden we verschillende van dit soort kinderen. Een van hen voetbalde, trok op met de jongens en droeg zelfs een jongenszwempak bij het schoolzwemmen. Ik was in de war. Ik ging die dag naar huis en vertelde mijn moeder dat Emma ook een jongensnaam kan zijn.

Later ontdekte ik dat Emma in feite een meisje was dat met opzet op een jongen leek. Zij en ik werden goede vrienden. Ze kreeg steun om zich te uiten zoals ze wilde, maar niemand veranderde haar. Ze doorliep de puberteit net als de rest van ons. Ze is nu moeder en werkt als boomchirurg.

Ik denk aan Emma als ik deze verontruste tieners zie, en ik vraag me af wat onze generatie vergeten is dat onze ouders wisten. Want zij hielden voor ons vast aan de realiteit, toen wij te jong waren om het verschil te zien.

Daarom zeg ik tegen ouders dat ze de genderproblematiek van hun kinderen serieus moeten nemen, maar ook lichtvaardig. Neem hun verlangens om hun haar te knippen, Spiderman t-shirts te dragen en te voetballen serieus, maar houd voor hen uw kennis vast dat dit hen nog geen jongen maakt. Dat weten ze niet. Jonge kinderen denken dat het de uiterlijke dingen ZIJN wat hen een meisje of jongen maakt. Ze weten niet anders.

Wij weten. Wij moeten die ruimte voor hen bewaren. De ruimte waarin ze alles kunnen doen wat ze willen, alles kunnen zijn wat ze willen - maar niet van geslacht kunnen veranderen of naar Mars kunnen vliegen, want geen van beide is echt mogelijk. We kunnen het ons voorstellen, erover fantaseren, maar we moeten die ruimte voor hen bewaren. Omdat ze het niet weten.

Er is een alternatief universum waar Joanna's ouders haar haar knippen en een Spiderman shirt voor haar kopen, maar het niet op Facebook zetten. Waar ze Joanna vertelden dat ze haar natuurlijk Jo mogen noemen als ze dat wil, dat ze mag voetballen zoveel ze wil, en dat ze altijd hun dochter zal zijn omdat we niet van geslacht kan veranderen. Dat is een wereld waarin Joanna's ouders haar zichzelf laten zijn zonder volwassen uitleg zoals 'Je bent trans', en haar laten opgroeien en de realiteit van haar vrouwelijke lichaam laten ontdekken. Een lichaam dat moeilijk is om in te leven, en waarvan de meeste vrouwen wensen dat het op een bepaald moment niet zo rommelig en ongemakkelijk was - maar dat haar geboorterecht is, en dat het enige lichaam is dat ze ooit zal hebben. In dit universum vertellen Joanna's moeder en zus haar over de puberteit, omdat niemand haar vrouwelijke biologie hoeft te ontkennen. Niemand vertelt haar dat ze medicijnen nodig heeft om niet de 'verkeerde puberteit' door te maken.

Als Jo in de puberteit komt, is ze niet dolblij met de veranderingen, zoals veel meisjes dat niet zijn. Ze vindt haar nieuwe borsten niet zo mooi en ze is niet echt onder de indruk van menstruatie. Maar ze heeft niet het gevoel dat dit zich ontwikkelende lichaam in strijd is met de persoon die ze is, want ze heeft haar jeugd doorgebracht in de wetenschap dat ze een meisje is, en dat ze zich kan uiten zoals ze wil. Ze heeft niet het gevoel dat ze zich moet ontdoen van de indicatoren van vrouwelijkheid, om de illusie voort te zetten die iedereen rond Jozef had geschapen. Ze is niet losgekoppeld van de realiteit van zichzelf als vrouw.

Sociale transitie is niet omkeerbaar, want wat we onze kinderen jarenlang vertellen, kan niet worden teruggedraaid. Als we ze loskoppelen van hun biologische sekse, zetten we patronen van ontkenning en geheimen op. We bereiden hen voor om hun lichaam in de puberteit te haten, om te smeken om blokkers en binders, omdat we hen jarenlang hebben verteld dat ze van geslacht konden veranderen, en zij ons geloofden. Ze willen wanhopig terug naar de jaren waarin niemand iets anders wist, maar die tijd zal nooit meer komen. Tijd is niet omkeerbaar.

Ze weten niet anders. Ze denken dat dit eeuwig kan doorgaan, dat ze op een dag wakker zullen worden, getransformeerd in een mannelijk lichaam. Ze leven in een wereld van fantasie en magie. Wij weten wel beter. We zijn het aan hen verplicht om die ruimte te behouden.

Wij moeten ze vertellen dat ze kunnen dromen om alles te zijn wat ze willen zijn, zich uiten zoals ze willen, maar we weten dat ze hun geslacht niet kunnen veranderen. We moeten hen dit vertellen, zelfs als ze het verontrustend vinden. We moeten in staat zijn om dat leed vast te houden en te luisteren, terwijl we vasthouden aan de realiteit. Want onze enige andere optie is het vertrouwen van onze kinderen in ons te beschamen, en de gevolgen daarvan zullen levenslang zijn.

<https://www.transgendertrend.com/childhood-social-transition/>